

WE ARE HOME AT GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

GILLETTE-இல் நாங்கள் வீட்டில் இருக்கிறோம்

THE FAMILY · 06

ஓர் இத்தாலிய உடல், அது ஒருகாலத்தில் இருந்த அனைத்துடனும், ஓர் அமெரிக்க மனதுடன், அது செய்த அனைத்துடனும், மீண்டும் இணையவிருந்தது — அன்னை Gillette-இடமிருந்தும் அவளுடைய தனித்துவமான போதனைகளிடமிருந்தும் கற்ற மௌனங்களுக்குள்.

காத்திருப்பை மதிக்க எனக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஒருபோதும் அவசரம் இல்லை. நான் கற்றுக்கொண்ட பாடம் இதுதான்: காத்திருக்கத் தெரிந்தவர்களுக்கு எல்லாமே வந்து சேரும் — அவசரமின்றி, அதற்கும் மேலாக, எதிர்பார்ப்பின்றி.

எதையும் கேட்காத ஒருவராக இருப்பது எப்போதுமே ஒரு அறியப்படாத அளவாகவே இருந்திருக்கிறது. விலைக்கு வாங்கப்பட முடியாதவராக இருப்பது ஒரு மனிதரிடமிருந்து அதிகாரத்தைப் பறிக்கிறது. ஆனால் அனுமதி கேட்காமல் எடுத்துக்கொள்வது — அதுவே என் போதனை. உலகின் ஒவ்வொரு பெண்ணும் மரபணுரீதியாகவே பழகிப்போன விதம்.

ஒரு நாள் நாங்கள் ஒரே குளியலறையில், ஒரே நேரத்தில், ஒரே தருணத்தில் இருந்தோம் — என் தந்தையும் நானும், சவரம் செய்துகொண்டு. எங்கள் இருவருக்கும் ஒரே நேரத்தில் ஒரே சந்திப்பு இருந்தது, விதி எப்போதும் ஒன்றுதான்: முன்கூட்டியே வந்து சேர், ஒருபோதும் சரியான நேரத்தில் அல்ல.

என் சவரச் சடங்கை ஆராய அவர் ஒரு கணம் நிறுத்தினார், அவரை ஆச்சரியப்படுத்திய ஒன்றைக் கவனித்தார். முகத்தின் மீது முதல் இழுப்பு கீழிருந்து மேலாக, முடியின் போக்குக்கு எதிராகச் சென்றது. இரண்டாவது நடுப்பகுதியை மூடியது. கடைசி இழுப்பு மட்டுமே மேலிருந்து கீழாகச் சென்றது. புன்னகைத்தபடி, இதை எனக்குக் கற்றுக்கொடுத்தது யார் என்று கேட்டார்.

நான் அவரைக் கவனமாகப் பார்த்தேன். அவர் ஒருபோதும் காரணமின்றிப் பேசியதில்லை. அவருடைய உண்மையான நோக்கத்தை நான் புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஆனால் ஒரே ஒரு பதில்தான் இருந்தது: உங்களிடமிருந்துதான் கற்றேன் — ஐந்து வயதிலிருந்து, ஒவ்வொரு நாள் காலையும் நீங்கள் சவரம் செய்வதை எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டே. 104 டிகிரி காய்ச்சலுடன் உடல்நலமின்றி இருந்தபோதும், அவர் எழுந்து, சவரம் செய்து, மீண்டும் படுக்கைக்குப் போவார்.

நான் கவனித்த விஷயம், அந்தக் கடைசி இழுப்பில் அவர் ஒருபோதும் முடியின் போக்குக்கு எதிராகச் சென்றதில்லை என்பது. ஏனென்றால் சொரசொரப்பான பகுதியே ஒரு மனிதனின் அடையாளம் என்று அவர் சொல்வார் — நீ மிகவும் வழவழப்பாக இருந்தால், பெண்ணாகிவிடுவாய்.

மே 2030-இன் அந்த மாலையில், என் Boston-இன் தெருக்களில் நடந்துகொண்டிருந்தேன். நினைவுகள் மீண்டும் மீண்டும் மேலெழுந்தன. சில கண்ணீர்த் துளிகள் என் வாழ்க்கையை, அந்த முழுப் பயணத்தையும், சட்டகமிட்டன.

நான் உடலளவில் மட்டுமே தனியாக இருந்தேன். ஆனால் மனதளவில் சூழப்பட்டிருந்தேன் — எனக்கு ஒரு சொற்றொடரை, ஒரு நகைச்சுவையை, ஒரு கதையை, ஒரு கதைப்பாட்டைக் கொடுத்து என் நினைவை நிரப்பிய ஒவ்வொருவராலும். விவரங்களை ஒருபோதும் மறக்கக்கூடாது என்று நான் சிறுவனாக இருந்தபோதே கற்றுக்கொண்டிருந்தேன். ஏனென்றால் ஒவ்வொரு தீவிரமான உரையாடலுக்கும் அவையே அடித்தளம். எப்போதும் அப்படித்தான் இருந்திருக்கிறது.

கணக்குத் தீர்க்கும் நேரம் வந்திருந்தது. அது எப்போதும் படிக்கட்டுகளில் ஒரு போக்கர் ஆட்டத்துக்குப் பிறகு, வீட்டுக்குக் கிளம்பும் முன் செய்யப்படுகிறது — ஒருபோதும் அதற்கு முன் அல்ல.

GILLETTENARRATIVE முதலில் ரேடாரில் தோன்றியது. பிறகு கண்காணிப்பின் கீழ் வைக்கப்பட்டது. பிறகு சரிபார்க்கப்பட்டு உறுதிசெய்யப்பட்டது. அதன் பிறகுதான் அது எதற்காகப் பிறந்ததோ அதுவாக ஆனது: ஒரு கதை.

எல்லோரும் எப்போதும் ஒரே கேள்வியைக் கேட்டார்கள்: வெறும் 1 USD-க்கு நான் எப்படி எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட முடிந்தது — மாதம் வெறும் 70 USD-இல் எப்படி அனைத்தையும் கட்டியெழுப்ப முடிந்தது.

பதில் ஒரு படிமத்துக்குள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

நான் அந்தக் குடிலுக்குள், நெருப்பின் முன் இருந்தேன். ஆற்றுக்கு அப்பால் Boston-இன் Prudential Center Tower-ஐப் பார்த்தேன் — அவள் என்னைத் தங்க வைத்திருந்த ஆண்டுகளில் அது என் தாயின் வீடாக இருந்தது. எனக்கு எப்போதும் ஒரே எண்ணம் தோன்றியது.

ஒரு வானளாவிய கட்டடத்துக்குள் வாழ்வது எப்படி இருக்கும் என்று அறிந்து நான் மகிழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் நான் இருந்த இடத்திலேயே இருக்க நான் சுதந்திரமாக இருந்தேன் — ஒரே ஒரு காரணத்திற்காக: நான் சுதந்திரமாக இருந்தேன்.

Nando The Scribe. இருப்பார் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்காத ஒருவர். ஆனாலும், அவர் உண்மையானவர். அவர் செய்தவற்றுக்குள்ளேயே நீங்கள் அவரை எப்போதும் காண்பீர்கள் — அவர் சொன்னவற்றுக்குள் ஒருபோதும் அல்ல.

Ferdinando